

на сфинкса,, защото той самият вече е станал сфинкс, Негово достойние е сега и тази неподвижност, и тази неизречена Тайна. Виковете, които са го съпровождали в човешкото му съществуване, са отстъпили място на Мълчанието, като висш израз на мъдрост:

...Сърце ми всичко знае - вечно ще мълчи...

Всички тези окаменявания и застивания във времето-вечност са израз на несъзнателния стремеж у Яворов за Безмълвие-покой. Те очертават дискурса на съкровенията желания. Дори в стихотворения,, привидно далече от тази проблематика като "Маска" и "В часа на синята мъгла", несъзнателният стремеж към безмълвие /свръхзнание/ и неподвижност,, очертава контурите на сфинкса. В "Маска" героят преминава през маскарата на живота, понесъл в себе си "свръхземните въпроси, които никой век не разреши". И отново зазвучава несъзнаваният порив за излизане от "този свят", а заедно с това и метаморфозата на героя в сфинкс, който се унася в своя странен сън - бдение, Денят става нощ - време за всевидимост в тъмнина, за прозрачност и сваляне маската на видимостта от бивашото в битието. Във финала на творбата героят на Яворов по-скоро напомня паметник, отколкото жив човек:

...А пътъм, чак до късни тъмнини, с конфети ме обсипваха жени,

В "Часа на синята мъгла" героят отдавна вече бди в пълна неподвижност до прозореца в часа на синята мъгла - метафората на безвремието и вечността, Знанието му /про-видение-пророчество/ за бъдещите изпитни на играещите деца иде от "там" - "отвъд сребровъздушните стени на кръгозора". И в среднощния вихър /едн. творба/ той дочува "из хаосни простори" със свръхсетивата на душата "една велика тайна", И "По-близо до заход" разкрива все това съкровено желание - бягство от Деня-"тук" в Покоя на Нощта-"там",,, защото героят на Яворов е убеден, че "извън света са нашите надежди, след тях ни жаждата суши..." С идеята си, че извънсветовни са нашите надежди, че тук сме като изпъдени от сПрародината, Яворов в своя метафи-